

**SØNDAG D. 7. MARTS 2010 - TREDJE SØNDAG I FASTEN -
TREDJE SØNDAG I FASTEFORLØBET "PÅ VANDRING MED JESUS".**

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: 5. Mosebog kap. 6 v. 4-5

Epistellæsning : Efeserbrevet kap. 4 v. 1-16

PRÆDIKENTEKST: Johannesevangeliet kap. 17

Dagens tema: "Hele Guds kirke".

"Hele Guds kirke." Det er overskriften i dag og i ugen, vi går ind i, "på vandring med Jesus".

I evangelieteksten i dag hørte vi Jesus bede.

Jesus ved, at hans "time" er kommet - han skal meget snart tages til fange og henrettes på et kors. På vej fra påskemåltidet til Getsemane har han talt dybe og alvorlige ord med sine disciple. Nu er der ikke mere, han kan sige til dem, og samtalen munder ud i en samtale med hans himmelske Far - vi kalder denne bøn for "Jesu ypperstepræstelige bøn". Det er iflg. Johannes det sidste, Jesus har på hjerte, inden han tages fra disciplene for at blive dømt og henrettet. Det er så at sige, Jesu sidste vilje - Jesu testamente, han udtrykker i denne bøn.

Han beder for hele Guds kirke, som endnu kun var i støbeskeen. Han beder om, at alle hans efterfølgere til alle tider "må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig."

Han beder til sin Far i Himlen. Men vi lytter med - og må gerne bede med. Og så begynder det at gøre ondt og blive besværligt at bede. For mens Jesus bad for sit folk, der knapt var i støbeskeen endnu, så beder vi med på hans bøn for en kirke, der ser ganske anderledes ud end det, Jesus bad om.

I børnetalen tog vi en hurtig tur rundt i hele verden og så mange forskellige kirkehuse. Guds kirke er ikke bygninger af mursten eller træ - Guds kirke er mennesker, som af Guds nåde er podet ind som grene på den vinstok, der hedder Jesus Kristus - for nu at springe tilbage til sidste uges tekst og tema.

Guds kirke er en levende bygning - et folk - men alene synet af de mange forskellige kirkehuse fortæller os, at dette folk er en broget forsamling. Forskelle i kultur og levevilkår rundt om på jorden gør naturligvis også Herrens kirke til et broget folkefærd med et mylder af traditioner og udtryksmåder. Men de mange forskellige kirkehuse røber også, at den kirke, der skulle være ét i Gud, er fragmenteret gennem århundreders stridigheder, magtspil og hovmod.

Der findes dem, der vil hævde, at kirkens splittethed ikke betyder noget. For i Guds øjne er der kun én kirke, som rummer alle Kristus-troende. Jeg tror, at det er sandt, at sådan ser Gud sin kirke på jorden. Og han glæder sig over hvert eneste af sine børn, uanset højden på kirkespiret eller tonearten i lovsangen. Og han græder, hver gang han ser, at hans børn tager afstand fra hinanden. For det, Jesus bad om, handlede jo ikke om, hvad Gud skulle se, men om, hvad verden skal se: "... at de alle må være et ... for at verden må tro."

Set med verdens øjne, og set med vore menneskeøjne, er kirken splittet. Der findes steder i verden, hvor kristne er forfulgt, ikke kun af totalitære regimer eller af andre religioner, men af andre kristne.

Her til lands har vi også i historiens løb haft vore kirkekampe. I dag er tonen mellem kirkerne en anden. Tværkirkeligt samarbejde er på dagsordenen næsten alle steder - mest fordi kirkerne føler sig trængt. Men alene ordet "tværkirkelig" fortæller jo, at der er skel, man må skræve over, hvis man vil noget med hinanden.

Jeg ved ikke, hvordan I har det. Men at bede med på Jesu bøn om kirkens enhed, gør ondt i mit hjerte, fordi jeg oplever kirkens faktiske splittethed. Helt konkret f. eks., når vi her i huset har

Taizé-gudstjeneste, og et menneske, som jeg holder af - en kær søster i Kristus - ikke kan deltage i nadveren, fordi hun er katolik.

Og Jesu bøn bliver rigtig besværlig, når jeg dybt i mit sind føler en aversion mod mennesker og grupper af mennesker, som bekender troen på den treenige Gud, men praktiserer den tro på en måde, som jeg slet ikke kan have med at gøre.

Vold og forfølgelser, eller tolerance og politisk korrekthed - - Herrens kirke er splittet, og splittelsen er ikke et sted langt væk, men lige her (inde i mig selv).

Både i BaptistKirkens nye vedtægter og i den nye fælleserklæring, som blev vedtaget sidste sommer, står der: "BaptistKirken er en del af Kristi Kirke og vedkender sig fællesskab med alle kristne, som bekender troen på den treenige Gud."

Det er en sætning, som i arbejder med de nye vedtægter og den nye fælleserklæring blev indføjet på baggrund af tanker og ønsker fra rigtig mange menigheder.

Baptister har, så længe jeg kan huske, brystet sig af at være hyper-økumeniske. Men at økumenien nu er sat ind på en så central plads i vore vedtægter og vor fælleserklæring, det er faktisk bemærkelsesværdigt.

Derfor er det også sådan, at i retningslinjerne for alle de udvalg og arbejdsgrupper, der i praksis udmønter BaptistKirkens fælles opgaver og mission, dér er indsat en forpligtelse til at arbejde sammen med andre kristne kirker, når det er muligt og formålstjenligt.

--- --- Nej, hvor er vi go'e! ☺ --- ---

Men ligesom kirken ikke er mursten, er kirken heller ikke paragraffer og erklæringer. Og enheden i herrens kirke er mere og andet end formålstjenligt samarbejde - selv om formålstjenligt samarbejde er vigtigt, netop fordi det er formålstjenligt.

Kirkens enhed er ikke organisatorisk samarbejde eller en praktisk sag efter formålstjenlighedskriterier eller lejlighedsvis fællesskab. Kirkens enhed er frem for alt en hjertesag.

Hvis vi går ind i dagens evangelietekst, så er der især ét ord, der springer mig i øjnene: Ordet "ligesom". Det forekommer fem gange i dette kapitel:

- Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi. (v. 11)
- ... verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden. (v. 14)
- De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden. (v. 16)
- Ligesom du har udsendt mig til verden, har jeg også udsendt dem til verden. (v. 18)
- at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig. (v. 22)

Ligesom Jesus / ligesom Gud - sådan vi.

Her er tale om mere og andet end efterligning eller forsøg på efterligning. Kirkens enhed, Guds folks enhed har sit udspring, sin dybe grund og sit mål i dette: "Herren vor Gud, Herren er én." Det var de ord, vi hørte til indledning af gudstjenesten. Det er Israels gamle trosbekendelse, og den fortæstter: "Derfor skal du elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke."

Jesus kalder den "det største og første bud i loven", og sætter det lige med budet "du skal elske din næste som sig selv."

Gud er én - Faderen, Sønnen og Helligånden i en fuldkommen, ubrydelig kærlighedsrelation. Og alt og alle, som giver sig ind under Guds kærlige herredømme, må føjes ind i denne kærlighedsenhed og blive ét.

Derfor skal du elske Herren din Gud af *hele* dit hjerte, og ikke kun af det halve hjerte. Og hjertet

er kun helt, når relationen til næsten er hel. Derfor går de to bud uadskilleligt hånd i hånd.

Derfor lå kirkens enhed Jesus tungt på sinde, da han bad sit testamente For kirkens enhed betyder ikke bare, at vi er stærkere, når vi står sammen, for vi er ikke stærke - eller at vi kan mere, når vi samarbejder og puljer ressourcer, for vi kan ingenting uden Jesus.

Kirkens enhed er et spejl eller en jordisk konkretisering af Guds evige, grænseløse kærlighed, som en dag, ved tidernes ende, skal sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus. (Ef. 1,10)

Derfor er den et vidnesbyrd for verden om den levende Gud, som er kærlighed.

Og derfor kirkens splittethed en smertelig modsigelse af den bekendelse, som alle kristne ellers er fælles om.

I dette perspektiv er det også klart, at kirkens enhed kan vi ikke organisere eller planlægge.

Paragraffer og erklæringer og praktisk, formålstjenligt samarbejde gør det ikke.

Jesus underviste ofte sine disciple i, hvordan de skulle være ordentlige med hinanden, og den undervisning skal vi tage til os. Men når det drejede sig om kirkens enhed, så henvendte han sig til sin himmelske Far. For kun Gud kan skabe den enhed blandt mennesker, som er et spejl af hans evige, grænseløse kærlighed til et vidnesbyrd for verden.

Vor andel eller vor medvirken i Guds skabelse af enheden er, at vi søger stadig tættere på Jesus, som podede, der er podet ind på stammen og søger at vokse fast for at tage næring og liv fra stammen, så hans liv, hans væsen, hans kærlighed gør os til hele mennesker, der elsker af et helt hjerte.

At søge stadig dybere ind i dette livsfællesskab, denne livs-enhed med Kristus er i virkeligheden den vigtigste aktivitet for enhver kristen.

Og det er det dybeste eller højeste formål med at være menighed, hvad enten vi mødes til gudstjeneste, til nadver, i bibel- og samtalegrupper, til udvalgmøder eller om praktiske opgaver, eller til menighedsmøde. I alt, hvad vi er sammen om, må målet være, at vi hjælper hinanden ind i en stadig tættere relation til Gud.

Og når vi mødes med kristne fra andre kirker, må formålet dybest set være det samme - hvad enten vi mødes til bøn og gudstjeneste, eller vi er sammen i et formålstjenligt samarbejde om konkrete opgaver - at hjælpe hinanden ind i et dybere fællesskab med Kristus.

Jeg ved, at det lyder umiddelbart meget indadvendt og tillukket. Men det er det stik modsatte. For det er denne dybe, levende enhed med Kristus - og enhed *i* Kristus, som formidler Guds evige, grænseløse kærlighed til den stridende og lidende verden, som Gud i sin nåde ønsker at samle og hele indtil alt og alle en dag skal sammenfattes i Kristus

Du skal elske Herren din Gud af *hele* dit hjerte.

Dit og mit *hele* hjerte - *fællesskabet* i menigheden - *enheden* i hele Guds kirke - *hele* skabningens frelse - hænger ganske nøje sammen. Fællesnævneren - både årsag, fylde og mål - er den *ene*, sande, treenige Guds evige, grænseløse kærlighed.

Nu skal I få lov at få pusten, mens vi sidder i stilhed nogle øjeblikke med hver sine tanker og spørgsmål og hver sin bøn og tak ind for Gud.